

Покликання жінки – бути мамою

Залізниця займає у житті Наталії Сарницької важливе місце. Залізничниками були її дідусь, батько та четверо його братів і сестер. А до них долучилася і Наталія Володимирівна. Уже майже десять років вона працює слюсарем з ремонту рухомого складу цеху профілактики електровозів локомотивного депо Львів-Захід. Окрім того, ця жінка успішно справляється з обов'язками члена профспілкового комітету. Усе це їй вдається гармонійно поєднувати з одвічним і найважливішим покликанням жінки – материнством – у Наталії Володимирівни троє дітей. Напередодні Дня матері ми зустрілися з Наталею Сарницькою, щоб порозмовляти про життєві пріоритети, одвічність, виховання дітей та інші важливі речі.

– Наталіє Володимирівно, у чому, на вашу думку, основне покликання жінки?

– Насамперед – бути доброю мамою, прикладом для своїх дітей. Так закладено природою. Хоча нині жінки часом жертвують материнством заради кар'єри, але спливають роки, і вони розуміють, що пустку у душі та в житті можуть заповнити тільки діти, але час безповоротно втрачено.

У другу чергу – жінка покликана бути хорошою дружиною для чоловіка, а в третю – бути фахівцем і, якщо це можливо, то й професіоналом. Будь-які зміни у цій послідовності призводять до проблем у сім'ї. А хвора сім'я – це хвора клітина суспільства.

– Разом з тим, інколи, особливо у молодих сім'ях, чоловіки не погоджуються з таким порядком. Як бути?

– Думаю, що ці нюанси молоді пара повинна з'ясувати ще до одруження. Звичайно, спочатку чоловік на першому місці для жінки, але з появою дітей порядок цінностей природно змінюється. І це не дивно, адже сім'я створюється для продовження роду. Якщо чоловік це усвідомлює, то жодних проблем не виникає, бо тоді він разом із дружиною робить свій внесок у виховання дітей. А потім діти у свою чергу дбають

про стареньких батьків.

– Як вас виховували батьки, які настанови вони давали вам?

– Нас у батьків троє: я, сестра Мирослава і брат Роман. Тато й мама були для нас гарним прикладом у всьому. Я й нині захоплююся батьковою виваженістю і маминим вмінням бути господинею, берегинею дому і сім'ї. Батьки ніколи на нас не кричали, не застосовували сили, а намагались усе нам пояснити і переконати. Вони передали нам свої знання, досвід, вміння, навчили нас усього доброго і корисного, що вміли самі. Тому вони для нас є усім.

Батьки завжди наголошували: головне, щоб ми були добрими людьми і християнами, а решта додасться. Таку ж настанову я тепер даю своїм дітям.

– Як вдавалося прищеплювати подібні цінності в часи атеїзму?

– Хто хотів навчити цього своїх дітей – знаходив можливість. Мама казала: "У школі вас вчать вчителі, а вдома – я". Отак, відокремлюючись від атеїстичної пропаганди, батьки виховували нас у греко-католицькій вірі, яка тоді була заборонена і діяла у підпіллі. На літургію ми потай сходилися до чиеїсь хати чи квар-

тири, куди мав прийти священик. Великоднього кошика доводилось ховати у сумку, щоб не викликати в когось зайвої підозри. І хоча я тоді ще була у такому віці, коли багато чого не усвідомлюєш, проте сприймала все це як своє, глибоко особисте, рідне. Не збагну, яким чином, але я розуміла, що розповідати про це стороннім, навіть друзям у школі, не можна.

– А як ви виховуєте своїх дітей?

– У цьому питанні мені було легше, бо мої діти народилися, коли вже зникли заборони. Хочеш – йди до храму, не бажаєш – не йди. Ми з чоловіком привчали дітей до церкви з раннього дитинства. Брали їх на літургію, везли у візочку. І хоча кажуть, що дзвони можуть розбудити чи налякати маля, та на власному досвіді я переконалася, що це неправда – малюки спокійно собі спали. Тепер для них відвідини церкви є такою ж необхідністю, як вранці вмитися і помолитися. Сподіваюсь, так буде й далі.

Хочу, щоб наші діти не сліпо наслідували, а розуміли і приймали свідомі рішення, тому завжди пояснюю їм, чому виховую їх саме так, чому дотримуюсь тих чи інших правил, навіщо це потрібно. Їхня думка не завжди збігається з моєю, але я стараюся переконати їх, як колись нас батьки. Намагаюсь пояснити усе так, щоб не було сумнівів чи двозначності.

– Діти ставили вам складні запитання?

– Бувало таке. Щоб відповідати на них – самій треба мати певні знання, вчитися у старших, досвідченіших чи шукати відповіді у книгах.

Я люблю читати. Читаю багато різних книг. Настільною для мене є Біблія. Вона не раз розраджувала мене у важких ситуаціях. А з художніх... От хоча б поезії Шевченка. Там є такі думки, які цілком підходять до нашого часу, хоча стільки літ минуло. З тих віршів багато можна почерпнути. Люблю поезію Ліни Костенко. Навіть її вірші для дітей зараз читаю із задоволенням. У них безмір тепла, душевності і глибокого смислу.

– А дітей залучаєте до читання?

– Наші діти – це вже інше покоління. Для них комп'ютери та Інтернет більш важливі, ніж книги. Вони теж читають, але переважно те, що їм потрібно чи за уподобанням. Малими я інколи заставляла їх читати. Давала завдання: певну кількість сторінок з тієї чи іншої книги. А старших уже не заставиш. Вони самостійніші у виборі. Але я навіть зараз, коли вони вже підросли, ділюся з ними своїми враженнями від прочитаного, зачитую їм короткі уривки. Часто з християнської літератури. Намагаюся зацікавити, наштотувати на якісь роздуми. Інколи й діти діляться зі мною своїми "відкриттями" з книг. Це дуже приємно.

– Що ви відповідаєте їм на запитання на зразок: "Ота людина багата, щаслива, але живе не по-християнськи?"

– Вони вже й самі розуміють, що не всі можуть бути багачами і мати все, що заманеться, що, окрім матеріальних статків, є важливіші речі, поняття. При таких запитаннях я нагадую їм, що існує ще й інший світ. Кажу: "Ми, діти, на цій землі – гості. А гостювання рано чи пізно закінчується. Що ми маємо в гостях? Нічого. Усе, починаючи від дару життя, від здоров'я, не є нашим. Усе це нам подароване Богом і в його руках. Ми нічого собі тут не придбали, бо все нам дано. Ми повинні лише прийняти це і примножити, але не більше. Ми повинні бути вдячні за те, що нам дали, і бережливо ставитись до того, що нас оточує".

– Наталіє Володимирівно, що визначає характер та поведінку людини: виховання чи гени?

– Виховання і ті приклади, які діти мають від батьків. Малюки бачать, які взаємини між батьками, між дідусям і бабусею, як ці найрідніші їм люди поведуться в тій чи іншій ситуації, як спілкуються зі сторонніми. Діти сприймають ці стандарти як ідеальний зразок поведінки. І це стає основою їхнього характеру. Самі лише гени не можуть його сформувати. Погані схильності можна виправити. Ще в Біблії сказано, що це змінюється працею, постом і молитвою. Особливе значення має любов та доброта, які даємо дитині.

– Якби вас не було поряд, ваші діти чинили б так, як ви їх навчали?

– Не візьмусь сказати, як би воно було. Якщо хтось категорично скаже, що його діти будуть саме такими – добрими, порядними, то я теж це поставлю під сумнів. Батьки навчають дітей, щоб ті розуміли, знали, вміли і могли застосувати знання у своєму житті та передати їх своїм дітям. А як воно буде – час покаже, бо не завжди діти роблять так, як ми цього хочемо.

– Що б ви сказали молодим парам, які не наважуються народжувати, боячись труднощів?

– Складно з однією дитиною, страшно з двома, а з трьома, як не дивно, і не складно, і не страшно. Бо оте третє, четверте чи п'яте дитя росте вже поміж старших, і не встигаєш оглянутися, як виростає. Якби я не мала трьох дітей, то, напевно, дивувалася б, як батьки дають собі раду з двома чи трьома дітьми. Мені навпаки інколи буває страшно, коли бачу сім'ю з однією дитиною, яка для батьків – увесь їхній світ. Звичайно, я переживаю за кожне своє дитя, бо час зараз нелегкий, багато небезпек, але, разом із тим, у кожному з них маю вітиху і надію.

– Ви маєте якийсь рецепт від важких моментів?

– Коли мені складно – йду до

батьків. Мама вже нема, але є тато. Він мене підтримує. А ще вдаюся до молитви чи йду до церкви. Це – найкращий лік від усіх бід, навіть у найскрутнішій стресовій ситуації. Найчастіше промовляю "Богородице". Повторюю цю молитву (навіть йдучи кудись), коли тяжко чи щось мене гнітить.

– Чи є у вас родинні рецепти страв, які ви отримали у спадок від мами, бабці?

– Звичайно, є. Мама завжди навчить свою дитину готувати щось смачне. А донька, як кожна господиня, додасть щось своє. Тому не можу сказати, що цей рецепт саме такий, яким він був десятки років тому. Це, швидше, мій варіант старого маминого рецепта.

– Чим ви керувалися, обираючи імена своїм дітям?

– За моїми спостереженнями, кожне ім'я додає його власнику певних рис характеру, якоїсь своєрідної енергетики. Однак кожне ім'я ще й до чогось зобов'язує. На це завжди треба зважати.

Ніхто з моїх дітей не "приніс" собі імені, народившись на визначене християнське свято. Тому ми самі обирали їм імена. Але суперечок при цьому у нас не було. Коли мама хотіла назвати мого брата Назарієм, проте ми із сестрою впрохали батьків, щоб він був Романом. А коли у мене народився первісток, то я подумала: "А чому б не Назарій?" Так і назвали. Довше міркували над іменем для доні. Мар'яною запропонував назвати внучку дідусь – і нам сподобалося. Наймолодшого сина ми охрестили Богданом. Бог подарував його нам, і ми вдячні за цей дарунок.

– Ваші найдорожчі дарунки вітають вас із Днем матері?

– Обов'язково! Найцінніше для мене те, що вони не тільки вітають мене в День матері, а й шанують кожного дня. Їхня поведінка, ставлення, щоденна допомога у господарстві – це також вияви поваги і любові до мене. Подарунок на свято, зазвичай, не настільки важливий, скільки важить їхня увага і повага.

– Чого ви найбільше бажаєте?

– Як усі матері і батьки, я завжди хочу дати дітям щонайкраще, і щоб їхнє життя було ліпшим за наше.

– А про що найбільше шкодуєте?

– Коли когось втрачаєш, то шкодуєш, що мало уваги приділяв тій людині. Але це розуміння приходить з роками. Не стало мами, і тепер я завжди думаю, що надто мало часу присвячувала їй. Щоправда, таке незадоволення собою дуже корисне, бо воно спонукає нас до правильних вчинків, до подальшого вдосконалення, усвідомлення і глибшого розуміння справжніх цінностей, однією з яких для кожного є і завжди буде мама.

Спілкувалася
Ольга ПАДКОВСЬКА
Фото автора